

Arrest

nr. 222 393 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 10 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 november 2018.

1.3. Op 6 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijn te zijn, afkomstig uit het Rashidieh-kamp te Sour, Libanon. U bent geregistreerd bij UNRWA alsook bij de Libanese autoriteiten. U liep school tot het eerste middelbaar maar moest hierna stoppen om te gaan werken. U had verschillende jobs, i.c. in de landbouw, als automechaniciën, De laatste 5 maanden voor uw vertrek werkte u als taxichauffeur. U had geen eigen wagen maar huurde een privé-wagen voor 10\$ per dag. Een 13-tal jaar geleden overleed uw vader tengevolge een auto-ongeval. U woonde tot aan uw vertrek in Rashidieh samen met uw moeder en zus S.(...). Op 5 juli 2017 zou u, toen u met uw taxi geparkeerd stond, zijn aangereden door een wagen van Ansar Allah. Uw wagen zou zwaar zijn beschadigd en u zou de leden van Ansar Allah meegedeeld hebben dat ze de schade zouden moeten vergoeden. Hierop zouden de leden van Ansar Allah u duidelijk gemaakt hebben dat u in fout was en dat ze niet zouden tussenkomen. Vervolgens zouden ze vertrokken zijn en lieten u met uw beschadigde wagen achter. Uw wagen zou naar een bevriend garagist, A.(...) S.(...), zijn overgebracht en de kosten voor reparatie werden op 2000\$ geraamd. Daar u niet in staat was deze kosten te betalen zou u met A.(...) bij het kantoor van Fatah zijn langsgesgaan om de zaak te bespreken en te vragen of zij Ansar Allah wilden contacteren om een oplossing te vinden. U kreeg er echter te horen dat zij in dergelijke zaken niet tussenkwamen. Hierop contacteerde u de eigenaar van de wagen om hem over het ongeval in te lichten. Deze liet u duidelijk verstaan dat hij zijn wagen in een berispelijke staat terugwilde. Vervolgens zou u naar het Volkscomité gegaan zijn in de hoop dat zij zouden bemiddelen tussen u en Ansar Allah om de zaak te regelen. U kreeg te horen dat ze de zaak zouden bekijken maar de dag nadien zou u opnieuw te horen gekregen hebben dat zij niet zouden tussenkomen. U zou vervolgens met uw vrienden A.(...) en F.(...) naar het kantoor van Ansar Allah gegaan zijn om daar nogmaals te vragen of zij wilden tussenkomen in de kosten voor de reparatie. U kreeg opnieuw te horen dat het ongeval uw eigen schuld was en dat ze niets zouden betalen. Het kwam tot een discussie waarbij u ermee dreigde hun leider te contacteren. U werd het kantoor buitengegoid en ineens geslagen waarop het bewustzijn verloor. Uw vrienden zouden u naar het ziekenhuis gebracht hebben waar u gedurende twee dagen verbleef en werd verzorgd. U had verschillende letsels en uw rechterarm was gebroken. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u uiteindelijk op eigen kosten de wagen hebben laten repareren – u verkocht hiertoe armbanden van uw moeder en kreeg nog een deel van uw broer en schoonbroer. U werkte nadien niet meer als taxichauffeur. In de daaropvolgende periode kwam u niet veel meer buiten daar u de leden van Ansar Allah vreesde. U werd immers wanneer u buitenkwam en langs hun controlepost passeerde meermaals scheef door hen bekeken. Via via vernam u ook dat Ansar Allah een fatwa tegen u had uitgesproken. U vreesde voor uw leven en besloot Libanon te verlaten. U regelde uw paspoort en uw moeder leende geld om uw reis te kunnen betalen. Een week voor uw vertrek zou u ook persoonlijk bedreigd zijn door leden van Ansar Allah. Op 14 augustus 2017 verliet u Rashidieh en u werd door uw oom naar Beirut gebracht. Daar nam u het vliegtuig en u reisde via Turkije naar Spanje. In Spanje werden uw vingerafdrukken genomen waarna u door het Rode Kruis naar een hotel werd gebracht. Uit informatie in uw administratief dossier blijkt dat u een verzoek om internationale bescherming indiende doch u ontkent dit. Een aantal dagen later verliet u het hotel en u reisde met de bus en trein via Frankrijk verder naar België. U kwam op 25 augustus 2017 in België aan en verzocht hier op 26 augustus 2017 om internationale bescherming. Na uw vertrek vernam u dat leden van Ansar Allah bij uw broer naar u geïnformeerd hebben. Uw moeder liet u ook weten dat onlangs twee chauffeurs door Ansar Allah werden vermoord. U vreest eveneens door hen te worden vermoord ingeval van een terugkeer.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : uw originele (oude) vluchtelingenkaart, een kopie van uw nieuwe vluchtelingenkaart, uw originele (oude) UNRWA kaart, een originele brief van het volkscomité aangaande uw problemen, een origineel medisch document op uw naam - bewijs van radiografie, een origineel schrijven van de mukhtar aangaande de situatie van Palestijnen in Libanon, een kopie van een bankbewijs betreffende de lening en vijf uittreksels van de bank betreffende de afbetaling van de lening. Na uw gehoor bezorgde u het CGVS via mail nog een kopie van een factuur betreffende herstellingswerken aan een wagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u UNRWA-onderwijs volgde tot het 1ste middelbaar. Ook uw broer en zussen volgden UNRWA onderwijs en uw zus S.(...) volgt tot op heden onderwijs in een UNRWA-school. Ingeval van ziekte of medische problemen kon u tevens een beroep doen op UNRWA en dit zowel voor gewone medische zorgen alsook ingeval van operaties. Zo zou u anderhalf jaar voor uw vertrek uit Libanon een operatie aan uw milt ondergaan hebben en kort voor uw vertrek uit Libanon verbleef u eveneens twee dagen in het ziekenhuis. Bij deze twee hospitalisaties werden de kosten voor uw ziekenhuisverblijf betaald door UNRWA. Tot slot kregen jullie ook voedselhulp van UNRWA en dit elke maand of anderhalve maand (zie CGVS p. 4, 5, 10, 11 en 26). U verklaarde dienaangaande wel dat de voedselhulp een zestal maanden terug werd stopgezet. Blijkt echter dat dit niet alleen voor jullie het geval was, doch wel voor iedereen (zie CGVS p. 10). Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat u niet meer kan genieten van de bijstand van UNRWA, temeer daar uw zus tot op heden UNRWA-onderwijs volgt en uit uw verklaringen ook nergens blijkt dat u /jullie, indien nodig, niet nog steeds bij UNRWA terecht kunnen voor medische ondersteuning.

Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient echter te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. Dient immers te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen op tal van essentiële punten van elkaar afwijken.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het ongeval waarbij u betrokken was plaatsvond op een parking aan het rond punt, gelegen in het verlengde van de straat waar het kantoor van Ansar Allah gelegen was en dat ze uw wagen niet wilden herstellen omdat het verboden was om met uw wagen in hun straat te parkeren (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U op het CGVS gevraagd naar de plaats waar het ongeval plaatsvond en hoe ver dit gelegen was van het kantoor van Ansar Allah verklaart u echter dat dit op een hoek bij de helling van Shena'a gebeurde en dat het met de wagen 10 minuten rijden was van de plaats van het ongeval naar het kantoor van Ansar Allah dat meer aan zee lag (zie CGVS p. 20, 21). U gewezen op deze afwijkende verklaringen merkte u op dat u bedoelde dat het hoofdkantoor op een afstand van 10 minuten rijden was. In de buurt van het ongeval zou echter een tweede kantoor van Ansar Allah geweest zijn (zie CGVS p. 31). Dat u niet spontaan verwijst naar een kantoor van Ansar Allah in de buurt van het ongeval maar enkel verwijst naar een kantoor dat niet eens in nabijheid ligt, is op zich al opmerkelijk. Voorts verklaarde u op de DVZ dat de garagist die u na het ongeval bijstond en hielp F.(...) heette (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dat de garagist A.(...) S.(...) heette (zie CGVS p. 22). U had het vervolgens ook over een vriend die u vergezelde bij uw bezoek aan het kantoor van Ansar Allah, 'F.(...)' genaamd (zie CGVS

p. 18). U gevraagd wie deze F.(...) was en wat hij doet van werk, verklaarde u gewoon dat dit een vriend was en dat hij werkzaam was in een voedingswinkel (zie CGVS p. 24). U met deze ongerijmdheid geconfronteerd, beperkte u zich tot de opmerking dat u op de DVZ hetzelfde verklaarde als bij het CGVS (zie CGVS p. 30). Dit volstaat echter niet. Op de DVZ haalde u aan dat u naar het kantoor van Ansar Allah ging om een oplossing te vinden voor het probleem. U zou er met de verantwoordelijke gesproken hebben en u verduidelijkte dat deze A.(...) S.(...) M.(...) heette (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGSV verklaarde u aanvankelijk dat A.(...) M.(...) degene was die u aanreed. Later ontkende u dat hij u aanreed, maar u preciseerde wel dat hij degene was die aansprak na het ongeval. U verklaarde voorts dat A.(...) M.(...) ook degene was met wie u sprak de dag dat u naar het kantoor van Ansar Allah ging. U gevraagd naar de functie van A.(...) M.(...) en de andere mannen die bij het ongeval betrokken waren, repliceerde u dat het bewakers waren. U preciseerde nog dat A.(...) M.(...) niet de leider was en u merkte zelfs op de naam van hun leider niet te kennen. U dan gewezen op uw verklaringen bij de DVZ waar u verklaarde dat A.(...) M.(...) de verantwoordelijke van Ansar Allah was, haalde u aan dat A.(...) M.(...) de verantwoordelijke van zijn groep was. Erop gewezen dat u, wanneer u voorheen gevraagd werd naar de functie van A.(...) M.(...) en de anderen, gewoon had gesteld dat ze bewakers waren, merkte u op dat hij de leider van zijn groep was maar zelf ook nog een leider had (zie CGVS p. 21, 24 en 31). Uw postfactum verklaringen kunnen de vastgestelde ongerijmdheden niet vergoelijken. Waar u bij de DVZ vervolgens verklaarde dat uw linkerarm gebroken werd toen u werd geslagen en u vervolgens drie dagen in het hospitaal lag (zie vragenlijst CGVS vraag 5), beweerde u bij het CGVS dan weer dat uw rechterarm gebroken werd en u vervolgens twee dagen gehospitaliseerd werd (zie CGVS p. 18). U slaagde er weerom niet in deze ongerijmdheid te verklaren maar beperkte zich tot de opmerking dat er geen verschil is tussen het aantal dagen dat u in het hospitaal doorbracht en u wierp nog op dat u had verklaard dat u aan uw beide armen gewond raakte (zie CGVS p. 30). U werd tijdens het gehoor echter uitdrukkelijk gevraagd wat u aan uw linkerarm had waarop u aanhaalde dat u enkel letsels had. Enkel wat uw rechterarm betreft, haalde u aan dat deze gebroken was (zie CGVS p. 18). Er kan nochtans logischerwijs verondersteld worden dat u nog duidelijk zou weten welke arm precies gebroken was indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Voorts verklaarde u voor de DVZ dat u de schade aan de wagen, i.c. 2000\$, zelf kon betalen daar u 1000\$ kreeg voor armbanden van uw moeder die u verkocht en de resterende 1000\$ werd bijgepast door uw schoonbroer (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dan weer dat u de armbanden van uw moeder voor 1800\$ verkocht. Het resterende bedrag, i.c. 200\$, werd door uw broer en schoonbroer samen bijgepast (zie CGVS p. 26). U om enige verduidelijking gevraagd kwam u hier niet verder dan op te merken dat u het niet meer weet. U kon zich enkel nog herinneren dat de reparatie in het totaal 2000\$ kostte (zie CGVS p. 30). Dit is niet aannemelijk. Voor het CGVS haalde u voorts nog aan dat u in het cafe via via vernam dat u gevisieerd werd en dat een fatwa tegen u was uitgesproken (zie CGVS p. 27). Bij de DVZ haalde u enkel aan te vrezen voor Ansar Allah daar ze een fatwa tegen u **kunnen** uitspreken (zie vragenlijst CGVS vraag 4). Tot slot rept u bij de DVZ met geen woord over uw claim dat Ansar Allah twee weken na uw vertrek twee keer bij uw broer naar u zou gevraagd hebben (zie CGVS p. 30). U hierop gewezen repliceerde u dat u bij de DVZ enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (zie CGVS p. 31). Het mag duidelijk zijn dat ook deze uitleg niet kan volstaan.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon voor uw vertrek beweert te hebben gekend met Ansar Allah. Dat u bijgevolg ingeval van een terugkeer risico loopt te zullen worden gedood kan bijgevolg dan ook niet worden volgehouden.

De door u neergelegde stukken kunnen voorgaande appreciatie niet omvormen. Dient allereerst te worden opgemerkt dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bijkomend kunnen nog volgende bemerkingen worden gemaakt. Het document van het Volkscomite werd pas uitgereikt in mei 2018, een negental maanden na uw vertrek én op uw uitdrukkelijk verzoek omdat u een bewijs nodig had (zie CGVS p. 23). Het mag duidelijk zijn dat dit vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het voorgelegde stuk. De factuur betreffende herstellingswerken aan de wagen betreft louter een kopie. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van dergelijke stukken kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien ook wel opmerkelijk dat op de factuur, d.d. 5/7/2017, staat vermeld dat "de schade, het schilderen en de mankementen zijn hersteld". Volgens uw eigen verklaringen vond het ongeval immers plaats op 5/7/2017. Bovendien verklaarde u ook uitdrukkelijk dat er wel wat tijd overging alvorens de wagen hersteld was. Zo bleek de wagen nog niet helemaal in orde te zijn toen u Libanon op 14/8/2017 verliet (zie CGVS p. 26). Dat inhoud van de factuur niet strookt met uw eigen verklaringen, doet bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Het medisch document

kan voorts hoogstens aantonen dat u medische bijstand nodig had, doch geeft geen uitsluitsels over de omstandigheden die ten grondslag liggen aan de letsels en uw nood aan bijstand.

Uw oude vluchtelingenkaart, de kopie van uw nieuwe vluchtelingenkaart, uw UNRWA-kaart en het schrijven van de mukhtar bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst uit Rashidieh en de algemene situatie van Palestijnen in Libanon. Deze gegevens worden niet betwist maar hebben geen uitstaans met uw asielrelaas. Het bankbewijs en de bewijzen van afbetaling tonen dan weer louter aan dat een lening bij de bank werd aangegaan en dat deze op heden wordt afbetaald, niets meer en niets minder.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 5 oktober 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart (zie verklaringen DVZ vraag 29 p. 10). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt dat het huis waar u met uw familie woonde jullie eigendom is. Uw moeder en zus, alsook uw broer met zijn gezin, wonen tot op heden in dit familiehuis dat ingedeeld is in twee appartementen. Blijkt voorts dat u, sinds uw stopte met school, altijd heeft kunnen werken in Libanon en dit tot aan uw vertrek. U verklaarde dat u met uw inkomsten voldoende had om voor uw moeder, uw zus en uzelf eten te kopen. Uw moeder nam ook af en toe wat naaiwerk aan om extra inkomsten te hebben, en dit tot op heden. Dient hier te worden aan toegevoegd dat het feit dat uw zus S.(...) die, naar u ook aangeeft, oud genoeg is om te werken tot op heden school loopt. Dat het niet vereist is dat uw zus gaat werken om bij te dragen aan het gezinsinkomen wijst er op dat hetgeen uw moeder met haar naaiwerk verdient, voldoende is voor hun levensonderhoud. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat uw moeder actueel ook in staat is om de lening van 5000\$, die ze aanging om uw reis naar Europa te bekostigen, af te betalen. Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw broer, die over een werkcontract beschikt, uw moeder en zus ook bijstaat en voorziet in een deel van de levensmiddelen die ze nodig hebben. Naast uw broer blijkt voorts ook de echtgenoot van uw zus over een werkcontract te beschikken (zie CGVS p. 4, 5, 6, 7, 8 en 12).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 9 juli 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015

stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verzecht te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de

verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, artikel 1D van het Verdrag van Genève en de interpretatie die hieraan werd gegeven door het Europees Hof van Justitie in het arrest El Kott, de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"1. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen

Ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, heeft de eiser een vrees voor vervolging geuit ten opzicht van zijn land van onthaal, Libanon, omwille van een conflict met een groepering Ansar Allah.

In zijn bestreden beslissing, stelt de verwerende partij dat de verklaringen van de eiser in verband met zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig zijn omwille van tegenstrijdigheden in de verklaringen tussen zijn gehoor bij de DVZ en het gehoor bij het CGVS

1) Het verkeersongeval aan de basis van de problemen

De eiser zou bij de DVZ hebben verklaard dat de botsing die aan de basis is van zijn conflict met Ansar Allah, 10 minutes ver van de kantoor Ansar Allah zich verloop.

De eiser bevestigt dat het conflict plaatsvond 10 minutes ver van die kantoor. Hij bevond zich in een straat genoemd "de helling van Shanaa" en dat op de kruispunt van die helling, werd de auto van de eiser geparkeerd en werd de eiser aangereden.

2) De namen van de garagist en vrienden van de eiser

Bij de DVZ, zou de eiser hebben verklaard dat dat zijn garagist zich F.(...) noemt, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij A.(...) S.(...) zich noemde.

De eiser bevestigt zijn verklaringen bij het CGVS en veronderstelt dat er een misverstand bij de DVZ zich verloop. F.(...) is inderdaad een vriend van hem die hem heeft begeleidt om naar Ansar Allah te gaan.

Hij bevestigde de identiteit van zijn garagist door het neerleggen van de factuur voor de herstelling van de auto.

3) De naam van de verantwoordelijke van Ansar Allah

De eiser zou bij de DVZ hebben verklaard dat A.(...) S.(...) M.(...) zou de verantwoordelijke van Ansar Allah zijn, terwijl hij bij het CGVS zei dat M.(...) de persoon was die zijn auto botste, maar dat hij geen hoge functie had.

De eiser heeft nooit bij de DVZ verklaard dat A.(...) M.(...) hoofd van Ansar Allah was. Hij heeft wel verklaard dat M.(...) verantwoordelijk voor zijn groep, brigade, was en de eiser veronderstelt dat dit per vergissing werd begrepen als "leader van de hele groepering" was.

4) De gebroken arm van de eiser

De eiser zou bij de DVZ hebben verklaard dat zijn linkse arm gebroken werd en bij het CGVS, de rechte. De eiser weet perfect welke arm werd gebroken. Hij heeft dit ook bewezen door een medisch getuigschrift. Die is een objectief element. Dit is een aanwijzing dat het formulier dat bij de DVZ fouten inhouden en niet overeenkomt met de verklaringen van de eiser.

5) De betaling van de herstellingskosten van de auto

Verwerende partij benadrukt tegenstrijdigheden in de verklaringen van de eiser betreffende de manier waarop het bedrag van 2.000 \$ voor de herstellingskosten van de auto werd verdeeld tussen zijn familieleden.

Bij de DVZ, verklaard de eiser dat 1.000 euro's kwamen uit de verkoop van juwelen van zijn moeder, en 1.000 euro's van zijn schoonbroer, terwijl bij het CGVS verklaarde hij dat 1.800 euro's kwamen van de juwelen en de rest van de broer en schoonbroer.

Indien de eiser zich wel herinnert hoeveel in totaal betaald werd voor de herstelling van de auto, wist hij niet meer precies hoe dit bedrag werd tussen de leden van zijn familie verdeeld. Hij heeft niettemin niet bij het CGVS noch bij DVZ verduidelijkt dat hij niet zeker was van deze bedragen, omdat hij niet bewust was dat die informatie van belang was.

Die geld werd inderdaad verzameld door zijn familie en de verdeling van het bedrag was geen opvallende informatie voor de eiser, in tegenstelling met de informatie dat het totale afbetaalde bedrag van 2.000 euro's was en het feit dat zijn moeder zijn familiejuwelen heeft moeten verkopen om dit te betalen. Over deze elementen, komen wel de verklaringen van de eiser overeen.

6) De Fatwah ten opzicht van de eiser

In zijn beslissing, stelt de verwerende partij dat de verklaringen van de eiser in verband met de bedreigingen tegen hem tegenstrijdig zouden zijn.

Bij de DVZ, zou hij enkel hebben gezegd dat hij "zou" het voorwerp kunnen maken van een Fatwah, terwijl hij verklaarde bij het CGVS wel te hebben vernomen, "via via", mondeling, in een café, dat hij het voorwerp maakt van een Fatwah.

Hij zou ook niet bij het CGVS hebben verklaard dat leden van Ansar Allah zich twee keren van de woning van zijn broer zijn zich voorgesteld.

In tegenstelling met de appreciatie van het CGVS, kunnen deze elementen niet beschouwd zijn als voornaamste elementen van zijn asielaanvraag.

Hij heeft duidelijk de voornaamste elementen verbonden met de bedreigingen tegen hem uitgelegd en werd geïnformeerd dat hij deze kort moest uitleggen. Het formulier heeft inderdaad als doelstelling het gehoor bij het CGVS te voorbereiden.

De bedreigingen gekregen via zijn familieleden of het feit dat hij vernomen heeft "via via", zeer onrechtstreeks, dat hij het voorwerp maakt van een Fatwah kon niet uitgelegd worden zonder uitgebreide uitleggingen te geven.

De eiser kan bijgevolg niet verwijt te zijn om deze elementen niet te hebben gecommuniceerd in een korte en voorbereide interview.

7) De neergelegde documenten

De eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag verschillende documenten neergelegd.

a) Het attest van het volkscomité

De eiser legde een attest van het volkscomité dat de problemen van de eiser bevestigt.

In zijn beslissing, stelt enkel de verwerende partij dat dit document 9 maanden na de feiten opgesteld werd.

De eiser heeft inderdaad dit document niet rechtstreeks gevraagd. Op het moment van zijn problemen, was hij bezig om zijn situatie proberen op te lossen en, daarna, zijn vertrek uit het land te regelen.

Dit is enkel wanneer hij in veiligheid zich bevond dat hij heeft het nodige kunnen doen om bewijsstukken te verzamelen.

Verwerende partij houdt geen enig objectief element dat zou de authenticiteit of bewijswaarde van dit document ondervragen. Het feit dat dit document 9 maanden na de feiten opgesteld werd is niet afdoend om te besluiten dat dit geen bewijswaard heeft.

b) De factuur van de autoherstelling

Op verzoek van de PO, en rechtstreeks na het gehoor, verzorgde de eiser een kopie van de factuur van de herstelling van zijn auto.

De eiser had niet gedacht dit element relevant zou zijn en tijdens het gehoor, werd het voorgesteld om dit document te verschaffen om de realiteit van de autobotsing en herstelling van de auto te bewijzen.

De eiser heeft zelf voorgesteld om dit document per post te krijgen en het werd door de PO gezegd dat een kopie via What's App afdoend was (...)

Het critici van de verwerende partij dat het document enkel in kopie werd voorgelegd is bijgevolg moeilijk begrijpelijk.

Betreffende het feit dat de factuur opgesteld werd met datum de dag van de botsing en met melding van het feit dat de herstellingen werden uitgevoerd is geen element dat de authenticiteit van het document ondervraagt. Het is wel begrijpelijk dat voor boekhoudingmotieven, de garagist de factuur opstelt op het moment van de overname van de auto of dat hij de factuur dateert van het moment van die overname."

Vervolgens betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Libanon. Hij stelt dat er in Libanon en meer specifiek in de vluchtelingenkampen zoals het kamp Rashidieh een ernstige onveiligheid bestaat. Hij is van oordeel dat de informatie vervat in het administratief dossier waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert om de levensomstandigheden in de kampen te beoordelen niet voldoende actueel kan beschouwd worden, dit gelet op het volatiele karakter van de veiligheidssituatie in Syrië en Libanon, met belangrijke gevolgen op de levensomstandigheden. Hij licht toe dat de massale vlucht van Syrische vluchtelingen naar Libanon rechtstreeks gevolgen heeft op de veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen: er is een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in die kampen, er zijn gewapende confrontaties tussen de aanwezige fracties, er zijn spanningen tussen de Palestijnse gemeenschap en Hezbollah en tussen de Palestijnse Islamitische groeperingen, en deze conflicten en de massale aankomst van Syrische vluchtelingen hebben een impact op de middelen die voor de Palestijnse vluchtelingen bestemd zijn. Op basis van deze elementen bestaat er volgens verzoeker een "ernstige onveiligheid" in het vluchtelingenkamp Rashidieh die hem niet toelaat er veilig terug te keren. Hij voegt hier nog aan toe dat het Cedoca-rapport van 23 november 2018 bovendien bevestigt dat UNRWA sinds begin 2018 met budgettaire tekorten kampt en herhaalt dat de voedselhulp die zijn familie kreeg werd stopgezet.

Voorts betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat hij zonder problemen de vereiste reisdocumenten zou kunnen bekomen om naar Libanon terug te keren. Hij stelt vast dat de door Cedoca in dit verband geraadpleegde bronnen bij de Libanese ambassade in België, een attaché van de Identificatiecel, sectie verwijdering en medewerkers van IOM zijn. Verzoeker voert aan dat deze bronnen niet "onafhankelijk" zijn en dat de informatie niet verifieerbaar zijn daar het rapport gebaseerd is op telefonische gesprekken of mails die niet zijn vermeld. Bovendien bevestigt de Libanese ambassade dat de laissez-passer enkel afgeleverd wordt na een uitgebreide procedure en na raadpleging van de Libanese staatsveiligheid. Het Cedoca-rapport vermeldt ook dat sommige Palestijnse vluchtelingen er sinds 2016 niet meer in slagen om documenten te verkrijgen. Het feit dat deze documenten moeilijk verkrijgbaar zijn en het feit dat de bronnen van het Cedoca-rapport niet objectief genoeg zijn werd al vastgesteld in twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit arrest nr. 43 061 van 6 mei 2010 en uit arrest nr. 52 951 van 13 december 2010. Verzoeker besluit dat het bekomen van reisdocumenten om naar Libanon terug te keren louter hypothetisch is gezien het gedrag van de Libanese ambassades ten opzichte van Palestijnse vluchtelingen.

Tot slot meent verzoeker dat hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van het OCMW Assenede dd. 10 januari 2019.

Bij faxbericht van 16 mei 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarin hij ingaat op de veiligheidssituatie in het Rashidieh kamp, het gebrek aan bescherming door de Libanese autoriteiten en de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten.

2.2.2. Op 30 april 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018.

2.3. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De procedure is schriftelijk.*

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

De Raad stelt vast dat de op 16 mei 2019 neergelegde aanvullende nota, in zoverre deze handelt over de veiligheidssituatie in het Rashidieh kamp en het gebrek aan bescherming door de Libanese autoriteiten, in wezen een loutere aanvulling op het verzoekschrift betreft en geen argumenten of elementen bevat die niet reeds in het verzoekschrift konden worden uiteengezet. De aanvullende nota bevat op dit punt aldus geen ‘nieuwe elementen’ in de zin van vornoemd artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt dienvolgens in de aangegeven mate uit de debatten geweerd. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de door verzoeker in deze aanvullende nota aangehaalde informatie van minder recente datum is dan de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) en derhalve geen ander licht kan werpen op de analyse onder punt 2.16. van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder.

2.4. De Raad benadrukt voorts dat verzoeker de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen omvormen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNWRA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te

verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 december 2018 (CG nr. 1716507), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.13. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient echter te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. Dient immers te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen op tal van essentiële punten van elkaar afwijken.*

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het ongeval waarbij u betrokken was plaatsvond op een parking aan het rond punt, gelegen in het verlengde van de straat waar het kantoor van Ansar Allah gelegen was en dat ze uw wagen niet wilden herstellen omdat het verboden was om met uw wagen in hun straat te parkeren (zie vragenlijst CGVS vraag 5). U op het CGVS gevraagd naar de plaats waar het ongeval plaatsvond en hoe ver dit gelegen was van het kantoor van Ansar Allah verklaart u echter dat dit op een hoek bij de helling van Shena'a gebeurde en dat het met de wagen 10 minuten rijden was van de plaats van het ongeval naar het kantoor van Ansar Allah dat meer aan zee lag (zie CGVS p. 20, 21). U gewezen op deze afwijkende verklaringen merkte u op dat u bedoelde dat het hoofdkantoor op een afstand van 10 minuten rijden was. In de buurt van het ongeval zou echter een tweede kantoor van Ansar Allah geweest zijn (zie CGVS p. 31). Dat u niet spontaan verwijst naar een kantoor van Ansar Allah in de buurt van het ongeval maar enkel verwijst naar een kantoor dat niet eens in nabijheid ligt, is op zich al opmerkelijk. Voorts verklaarde u op de DVZ dat de garagist die u na het ongeval bijstond en hielp F.(...) heette (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dat de garagist A.(...) S.(...) heette (zie CGVS p. 22). U had het vervolgens ook over een vriend die u vergezelde bij uw bezoek aan het kantoor van Ansar Allah, 'F.(...)' genaamd (zie CGVS p. 18). U gevraagd wie deze F.(...) was en wat hij doet van werk, verklaarde u gewoon dat dit een vriend was en dat hij werkzaam was in een voedingswinkel (zie CGVS p. 24). U met deze ongerijmdheid geconfronteerd, beperkte u zich tot de opmerking dat u op de DVZ hetzelfde verklaarde als bij het CGVS (zie CGVS p. 30). Dit volstaat echter niet. Op de DVZ haalde u aan dat u naar het kantoor van Ansar Allah ging om een oplossing te vinden voor het probleem. U zou er met de verantwoordelijke gesproken hebben en u verduidelijkte dat deze A.(...) S.(...) M.(...) heette (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Voor het CGSV verklaarde u aanvankelijk dat A.(...) M.(...) degene was die u aanreed. Later

ontkende u dat hij u aanreed, maar u preciseerde wel dat hij degene was die aansprak na het ongeval. U verklaarde voorts dat A.(...) M.(...) ook degene was met wie u sprak de dag dat u naar het kantoor van Ansar Allah ging. U gevraagd naar de functie van A.(...) M.(...) en de andere mannen die bij het ongeval betrokken waren, repliceerde u dat het bewakers waren. U preciseerde nog dat A.(...) M.(...) niet de leider was en u merkte zelfs op de naam van hun leider niet te kennen. U dan gewezen op uw verklaringen bij de DVZ waar u verklaarde dat A.(...) M.(...) de verantwoordelijke van Ansar Allah was, haalde u aan dat A.(...) M.(...) de verantwoordelijke van zijn groep was. Erop gewezen dat u, wanneer u voorheen gevraagd werd naar de functie van A.(...) M.(...) en de anderen, gewoon had gesteld dat ze bewakers waren, merkte u op dat hij de leider van zijn groep was maar zelf ook nog een leider had (zie CGVS p. 21, 24 en 31). Uw postfactum verklaringen kunnen de vastgestelde ongerijmdheden niet vergoelijken. Waar u bij de DVZ vervolgens verklaarde dat uw linkerarm gebroken werd toen u werd geslagen en u vervolgens drie dagen in het hospitaal lag (zie vragenlijst CGVS vraag 5), beweerde u bij het CGVS dan weer dat uw rechterarm gebroken werd en u vervolgens twee dagen gehospitaliseerd werd (zie CGVS p. 18). U slaagde er weerom niet in deze ongerijmdheid te verklaren maar beperkte zich tot de opmerking dat er geen verschil is tussen het aantal dagen dat u in het hospitaal doorbracht en u wierp nog op dat u had verklaard dat u aan uw beide armen gewond raakte (zie CGVS p. 30). U werd tijdens het gehoor echter uitdrukkelijk gevraagd wat u aan uw linkerarm had waarop u aanhaalde dat u enkel letsels had. Enkel wat uw rechterarm betreft, haalde u aan dat deze gebroken was (zie CGVS p. 18). Er kan nochtans logischerwijs verondersteld worden dat u nog duidelijk zou weten welke arm precies gebroken was indien uw verklaringen de waarheid bevatten. Voorts verklaarde u voor de DVZ dat u de schade aan de wagen, i.c. 2000\$, zelf kon betalen daar u 1000\$ kreeg voor armbanden van uw moeder die u verkocht en de resterende 1000\$ werd bijgepast door uw schoonbroer (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde u dan weer dat u de armbanden van uw moeder voor 1800\$ verkocht. Het resterende bedrag, i.c. 200\$, werd door uw broer en schoonbroer samen bijgepast (zie CGVS p. 26). U om enige verduidelijking gevraagd kwam u hier niet verder dan op te merken dat u het niet meer weet. U kon zich enkel nog herinneren dat de reparatie in het totaal 2000\$ kostte (zie CGVS p. 30). Dit is niet aannemelijk. Voor het CGVS haalde u voorts nog aan dat u in het cafe via via vernam dat u gevisieerd werd en dat een fatwa tegen u was uitgesproken (zie CGVS p. 27). Bij de DVZ haalde u enkel aan te vrezen voor Ansar Allah daar ze een fatwa tegen u **kunnen** uitspreken (zie vragenlijst CGVS vraag 4). Tot slot rept u bij de DVZ met geen woord over uw claim dat Ansar Allah twee weken na uw vertrek twee keer bij uw broer naar u zou gevraagd hebben (zie CGVS p. 30). U hierop gewezen repliceerde u dat u bij de DVZ enkel de hoofdlijnen mocht vertellen (zie CGVS p. 31). Het mag duidelijk zijn dat ook deze uitleg niet kan volstaan.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient dan ook te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u in Libanon voor uw vertrek beweert te hebben gekend met Ansar Allah. Dat u bijgevolg ingeval van een terugkeer risico loopt te zullen worden gedood kan bijgevolg dan ook niet worden volgehouden."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Zo slaagt verzoeker er vooreerst niet in te overtuigen waar hij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen poogt te verklaren, stellende dat er zich een misverstand heeft voorgedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent de naam van zijn garagist, dat zijn verklaringen over de functie van A.S.M. bij de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijks verkeerd werden begrepen en dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken fouten bevat en niet overeenkomt met zijn verklaringen. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn: "(...) De naam van de garagist is F.(...) I.(...), hij is een vriend van mij. Hij stelde me voor om Ansar Allah te vragen om een oplossing voor mijn probleem. We gingen naar hun verantwoordelijke, hij heet A.(...) S.(...) M.(...). Ik legde hem alles uit. Hij zei dat ik mijn auto op de verkeerde plaats had geparkeerd en dat ze niet tussenbeide zouden komen bij de herstelling van mijn wagen. (...)" (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevat geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens dit gehoor vertaalen/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst

Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker kreeg overigens ruimschoots de kans om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“U werd reeds gehoord op de DVZ. Hoe is dat interview verlopen? Ja Alle redenen voor uw vlucht in grote lijnen kunnen aanbrengen. Ja Werden uw verklaringen nadien in het Arabisch voorgelezen? Ja en ik heb ook een kopie gekregen toen Was alles correct genoteerd? Ja”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Gelet op deze expliciete verklaringen, is er naar het oordeel van de Raad geen reden om aan te nemen dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken geen correcte weergave zou zijn van verzoekers verklaringen, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Zo dit verslag fouten bevat en niet overeenkomt met verzoekers verklaringen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kon immers worden verwacht dat hij dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds zou hebben rechtgezet. Zoals blijkt uit het voorgaande, heeft verzoeker niet alleen nagelaten dit te doen maar bevestigde hij ook uitdrukkelijk dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken correct werden genoteerd. Ook wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, gaf verzoeker niet ondubbelzinnig aan dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken fouten zou bevatten maar beweerde hij slechts dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken hetzelfde had gezegd dan tijdens het persoonlijk onderhoud, gaf hij *postfactum* verklaringen in een poging om de vastgestelde ongerijmdheden alsnog verenigbaar te laten schijnen of stelde hij dat hij zich tijdens het eerste interview moest beperken tot de hoofdlijnen. De Raad leest voorts in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Waarom zei u dat alles correct genoteerd was op DVZ toen ik u daarnet naar vroeg? Omdat ik niet kan lezen. Niemand kon u dat vertalen? Nee Ze lasen het toch voor in het Arabisch? Ja, dan hoorde u toch als er fouten in stonden? Ik vertrouwde wat ze voorlasen Als er fouten zouden zijn voorgelezen dan zou u het toch gehoord hebben? Misschien”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30-32). Het hoeft geen betoog dat dergelijke verklaringen allerminst kunnen overtuigen. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een resem tegenstrijdigheden louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende ‘misverstanden’ geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Wat betreft de plaats waar het ongeval waarbij hij betrokken was plaatsvond en de naam van de garagist die zijn wagen na het ongeval herstelde, volhardt verzoeker voor het overige slechts in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het hoeft echter geen betoog dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. Ook het louter ontkennen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de functie van A.S.M. is geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Ook de overige vaststellingen van de bestreden beslissing worden in het verzoekschrift niet op dienstige wijze ontkracht. Zo herhaalt verzoeker dat hij niet meer weet welk aandeel van het bedrag dat betaald werd voor de herstelling van de wagen afkomstig was van de verkoop van zijn moeders juwelen en welk bedrag werd bijgepast door andere familieleden. Verzoeker tracht zijn onwetendheid te vergoelijken, stellende dat de verdeling van het bedrag “geen opvallende informatie” voor hem was. Verzoekers betoog kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij de armbanden van zijn moeder zelf heeft verkocht: *“De armbanden van mijn moeder waren toen bij mij maar ik had ze nog niet verkocht.”* en *“(…) U had wel al de armbanden van uw moeder al maar nog niet verkocht? Klopt. (…) Hoelang na uw ontslag uit het ziekenhuis heeft u dan de auto laten repareren? Een paar dagen later, wanneer ik de armbanden had verkocht”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17 en p. 25). Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat verzoeker kan toelichten hoeveel geld hij voor de armbanden heeft ontvangen. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn en hij hieromtrent manifest afwijkende verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Tot slot komt verzoeker in het verzoekschrift niet verder dan het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld

dat er effectief een fatwa tegen hem zou zijn uitgesproken, noch dat Ansar Allah twee weken na zijn vertrek twee keer bij zijn broer naar hem zou gevraagd hebben. Verzoeker meent dat deze elementen niet beschouwd kunnen worden als de voornaamste elementen van zijn asielaanvraag. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, betreffen deze feiten geenszins details doch vormen ze wel degelijk essentiële elementen uit zijn vluchtrelaas. De Raad benadrukt dat van een verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielpcedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn en verzoeker zich diende te beperken tot de hoofdlijnen, doet hieraan geen afbreuk. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Na zijn spontaan relaas werd hem bovendien uitdrukkelijk gevraagd of er zich nog andere incidenten of bedreigingen hebben voorgedaan, waarop verzoeker ontkennend antwoordde (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom verzoeker op dat ogenblik geen melding kon maken van de bedreigingen via zijn familie en van de fatwa die tegen hem zou zijn uitgesproken. Evenmin kan worden ingezien waarom dit niet kon uitgelegd worden *“zonder uitgebreide uitleggingen te geven”*, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor zijn vlucht in grote lijnen heeft kunnen aanbrengen (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid finaal op de helling zetten.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een vrees ten aanzien van de groepering Ansar Allah, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Ook de door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij de identiteit van zijn garagist bevestigt aan de hand van de factuur voor de herstelling van zijn auto. Niet alleen doet dit document niets af aan de vaststelling dat verzoeker over de naam van zijn garagist manifest tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, bovendien kan aan deze factuur geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Vooreerst betreft het louter een kopie die geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat de *protection officer* hem tijdens het persoonlijk onderhoud heeft gezegd dat een kopie via what's app afdoende was. De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Hoelang na uw ontslag uit het ziekenhuis heeft u dan de auto laten repareren? Een paar dagen later, wanneer ik de armbanden had verkocht. Heeft u daar papieren van? Foto's van de auto, factuur van de garage? Ik denk van wel. Waarom heeft u deze niet bij? Ik heb er niet aan gedacht. Ik kan het wel krijgen. Hoe? Ik weet het niet. Ik zal vragen via de post te versturen. U kan in eerste instantie foto's van de documenten nemen en laten doorsturen via whatsapp op zo. Dan kan dit sneller. Ja, kan morgen. Stuurt u deze dan maar door via uw advocaat. Ok.”* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25, eigen onderlijning). Dat de *protection officer* aan verzoeker vroeg om in afwachting van het verkrijgen van de originele documenten per post reeds een foto/kopie over te maken, betekent geenszins dat hij vervolgens de originelen niet meer behoefde voor te leggen. De Raad dient overigens vast te stellen dat verzoeker, ondanks de bemerkingen dienaangaande in de bestreden beslissing, tot op heden nalaat om de originele factuur bij te brengen. Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, draagt ook de vaststelling dat de inhoud van de factuur niet strookt met verzoekers verklaringen bij tot het besluit dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Immers, de factuur dd. 5 juli 2017 vermeldt dat “de schade en het schilderen en de mankementen van de auto zijn hersteld”. Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat het ongeval plaatsvond op 5 juli 2017, dat het lang duurde eer de wagen gerepareerd was en dat de wagen zelfs nog niet hersteld was toen hij Libanon op 14 augustus 2017 verliet (administratief dossier, stuk 7,

notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, p. 20 en p. 26). Verzoeker meent dat dit geen element is om de authenticiteit van de factuur in vraag te stellen. Zijn argument dat het begrijpelijk is dat “voor boekhoudingmotieven, de garagist de factuur opstelt op het moment van de overname van de auto of dat hij de factuur dateert van het moment van die overname” kan echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk welk verschil het boekhoudkundig maakt of de factuur in juli dan wel in augustus 2017 wordt opgemaakt.

Verzoeker haalt voorts aan dat hij aan de hand van een medisch getuigschrift bewezen heeft welke arm gebroken werd toen hij geslagen werd door leden van Ansar Allah. Dit is volgens hem een objectief element dat aantoonde dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waar wordt vermeld dat hij zijn linkerarm zou gebroken hebben, fouten bevat. Opnieuw overtuigt verzoeker niet. Vooreerst stelt de Raad vast dat het medisch getuigschrift op vraag van verzoeker werd opgesteld, het aldus een gesolliciteerd karakter heeft en louter werd opgemaakt ten behoeve van verzoekers asielprocedure waardoor het onvoldoende waarborgen biedt inzake authenticiteit en hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Het medisch getuigschrift vermeldt bovendien dat verzoeker in 2017 werd opgenomen in het ziekenhuis en meerdere operaties heeft ondergaan. Er wordt melding gemaakt van een cholecystectomie en van een sleeve waarbij wordt verduidelijkt dat het om een ingreep aan de maag gaat. Vreemd genoeg maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrepen wanneer hem werd gevraagd of hij of iemand van zijn familie ooit medische hulp of een operatie nodig heeft gehad. Hij maakte enkel gewag van een operatie aan zijn milt ongeveer anderhalf jaar voor zijn vertrek (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Over zijn ziekenhuisopname nadat hij geslagen werd verklaarde verzoeker dan weer dat er een scan van zijn hoofd werd genomen (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18 en p. 26). Het mag dan ook verbazen dat het medisch getuigschrift waarmee verzoeker zijn verklaringen meent te kunnen ondersteunen geen melding maakt van een dergelijke scan. Het geheel van deze vaststellingen doet verder afbreuk aan de bewijswaarde van het medisch getuigschrift, waarin de Raad nog wel een melding van een fractuur meent te kunnen ontwaren maar waarbij de verdere toelichting onleesbaar is. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat het medisch attest verzoekers verklaringen geenszins kan ondersteunen, noch zijn geloofwaardigheid herstellen.

Ook het attest van het volkscomité, afgeleverd een negental maanden na verzoekers vertrek, werd op zijn uitdrukkelijk verzoek opgesteld omdat hij een bewijs nodig had (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23) en werd dus louter opgemaakt ten behoeve van zijn asielprocedure zodat ook dit stuk een relatieve bewijswaarde heeft en niet kan opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

In de brief van de mukhtar staat volgens verzoeker te lezen “*Dat de Palestijnen geen rechten hebben in Libanon, we mogen niet veel jobs doen, geen grond kopen.*” (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze brief heeft aldus geen uitstaans met zijn asielrelaas.

Verzoekers oude vluchtelingenkaart, de kopie van zijn nieuwe vluchtelingenkaart en zijn UNRWA-kaart bevestigen slechts zijn identiteit, herkomst en UNRWA-registratie, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing tonen het bankbewijs en de bewijzen van afbetaling louter aan dat een lening bij de bank werd aangegaan en dat deze wordt afbetaald, niets meer en niets minder.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van het OCMW Assenede voegt niets toe voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.14. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015 en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt.

Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Waar verzoeker aanhaalt dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van Syrische vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker voor zijn komst naar België in het vluchtelingenkamp Rashidieh verbleef, dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon, en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar het feit dat de influx van Syrische vluchtelingen een impact heeft op het leven in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, geenszins kan gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon zoals blijkt uit hoger aangehaalde informatie. Met het louter herhalen van zijn verklaringen dat de voedselhulp die zijn familie kreeg werd stopgezet en de verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoeker acht de informatie vervat in het administratief dossier niet voldoende actueel doch gaat er met zijn betoog aan voorbij dat ook uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enzovoort. Verzoeker beperkt zich er toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de actualiteit van de aan het administratief dossier toegevoegde bronnen, doch hij brengt in het verzoekschrift en de aanvullende nota geen concrete informatie bij waaruit blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep

diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt dat het huis waar u met uw familie woonde jullie eigendom is. Uw moeder en zus, alsook uw broer met zijn gezin, wonen tot op heden in dit familiehuis dat ingedeeld is in twee appartementen. Blijkt voorts dat u, sinds uw stopte met school, altijd heeft kunnen werken in Libanon en dit tot aan uw vertrek. U verklaarde dat u met uw inkomsten voldoende had om voor uw moeder, uw zus en uzelf eten te kopen. Uw moeder nam ook af en toe wat naaiwerk aan om extra inkomsten te hebben, en dit tot op heden. Dient hier te worden aan toegevoegd dat het feit dat uw zus S.(...) die, naar u ook aangeeft, oud genoeg is om te werken tot op heden school loopt. Dat het niet vereist is dat uw zus gaat werken om bij te dragen aan het gezinsinkomen wijst er op dat hetgeen uw moeder met haar naaiwerk verdient, voldoende is voor hun levensonderhoud. Zulks blijkt eens te meer uit het feit dat uw moeder actueel ook in staat is om de lening van 5000\$, die ze aanging om uw reis naar Europa te bekostigen, af te betalen. Bijkomend kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw broer, die over een werkcontract beschikt, uw moeder en zus ook bijstaat en voorziet in een deel van de levensmiddelen die ze nodig hebben. Naast uw broer blijkt voorts ook de echtgenoot van uw zus over een werkcontract te beschikken (zie CGVS p. 4, 5, 6, 7, 8 en 12).”* Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA, naar de algemene (veiligheids)situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Rashidieh actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen in het algemeen en in Rashidieh in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat

hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Waar verzoeker nog een schrijven van de mukhtar neerlegt om aan te tonen dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en hij maakt met het louter neerleggen van een schrijven van de mukhtar dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Het louter aanhalen van het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken discriminatie ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.15. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon “*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*” van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's, en dus niet alleen de Libanese

ambassade in België, een attaché van de Identificatiecel, sectie verwijdering en medewerkers van IOM, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verzoeker voert aan dat de informatie in de COI-Focus niet verifieerbaar is daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de "NGO Najdeh" werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* d.d. 14 juni 2017 gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat deze bronnen niet onafhankelijk zijn, noch dat de door deze bronnen verschaft informatie niet verifieerbaar is. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijdt. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het Commissariaat-generaal verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de verzoeker om internationale bescherming te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de emailconversaties waarop de bekritiseerde COI Focus gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Waar hij verwijst naar rechtspraak van deze Raad van mei en december 2010 volstaat het erop te wijzen dat de thans bekritiseerde COI Focus dateert van 14 juni 2017, dat de in 2010 gehanteerde landeninformatie geactualiseerd werd en dat er

thans een veel ruimer aanbod aan bronnen gecontacteerd werd, die aan elkaar werden getoetst, waardoor de rechtspraak uit 2010 haar relevantie verliest.

Waar verzoeker er schijnbaar nog een probleem in lijkt te zien dat een laissez-passer enkel wordt afgeleverd na raadpleging van de Libanese staatsveiligheid, merkt de Raad op dat uit voornoemde COI Focus inderdaad blijkt dat reisdocumenten worden uitgereikt door de Sûreté Générale in Libanon. Verzoeker maakt echter op geen enkele wijze aannemelijk dat hij in de negatieve aandacht van de Libanese autoriteiten zou staan. Integendeel, hij verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet dat hij nooit problemen heeft gekend met zijn autoriteiten (administratief dossier, stuk 19, vragenlijst CGVS, vraag 3.7.).

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat in de samenvatting van voormelde COI Focus staat te lezen dat sommige Palestijnse vluchtelingen er sinds 2016 niet meer in slagen documenten te verkrijgen, gaat hij uit van een zeer selectieve lezing van de betreffende passage, die luidt als volgt: *“Sommige Palestijnse vluchtelingen in Libanon stellen er sinds begin 2016 niet meer in te slagen hun reisdocument te vernieuwen. Zij wijten dit aan een beleidswijziging van de Libanese autoriteiten, die hier de nieuwe internationale vormvereisten toe zou aanwenden. De Sûreté Générale zelf alsook een aantal Palestijnen die wel hun reisdocument in 2016 konden hernieuwen, spreken dit echter tegen. Ook het Libanese consulaat te Brussel stelde uitdrukkelijk dat het anno 2016 nog steeds mogelijk is voor PRL om hun reisdocument te verlengen of te vernieuwen. Het valt in deze context niet uit te sluiten dat de Sûreté Générale, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.”* (p. 16).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.16. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellen groepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende

Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellen-groeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met zijn betoog dat de massale vlucht van Syrische vluchtelingen naar Libanon rechtsreeks gevolgen heeft op de veiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen en dat er in Libanon, en meer specifiek in vluchtelingenkampen zoals het kamp Rashidieh, een ernstige onveiligheid bestaat, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS